

(Kort bemærkning).

Henning Philipsen: Jeg tror ikke, det bliver så vanskeligt at forklare befolkningen, som det er at forklare hr. Guldborg, at vi ikke har accepteret en 2 pct. husleje-forhøjelse i 1976-77. Jeg synes lige, det skal siges for fuldstændighedens skyld. Og jeg vil også gerne føje til, at det er ikke kun ét medlem af SF's folketingsgruppe, som er enig med hovedbestyrelsen, det er de andre 16 også.

(Kort bemærkning).

Poul Schlüter: Jeg tror ikke, nogen har kunnet misforstå hr. Moses Olsens meget klare tale. Den gik ud på én eneste ting i relation til den afstemning, vi om et øjeblik skal have: at hvis hr. Erhard Jakobsen for at varetage de parcellussynspunkter, han hele tiden har sagt han ville varetage, ville undlade at stemme, så ville hr. Moses Olsen også gøre det. Så blev regeringsforslagene ikke vedtaget. Dette var budskabet i hr. Moses Olsens tale, det var klart, og jeg synes, det var en fortræffelig og udmærket redegørelse, han gav os for sin stilling.

Statsministeren (Anker Jørgensen): Jeg synes jo nok, man kan konstatere af den debat, der har været omkring boligproblemerne i de sidste dage og altså også i dag, at der er meget delte meninger om, hvordan boligproblemerne skal løses, og man kan konstatere, at det ikke alene er imellem partierne, der kan være delte meninger, men at der også inden for partierne er ganske delte meninger. Jeg synes ikke, der er noget galt i at erkende det, for situationen er jo også sådan ude i befolkningen. Der er der næsten lige så mange løsninger på boligproblemet, som der er mennesker i Danmark. Alle har deres egen lille geniale måde at løse dette store og meget komplekse problem på.

Jeg skal derfor heller ikke skjule, at det har været svært at finde frem til en løsning, som kan få et flertal her i folketinget. Men det, jeg gerne vil sige ved afslutningen af denne debat, er, at hvis ikke det var lykkedes at skabe et flertal, ville der overhovedet ikke have været nogen boligløsning, for sagen er jo den, at de borgerlige partier, VKR, om muligt er endnu mere uenige, end vi har været i socialdemokratiet og i socialistisk folkeparti. Det har været svært for os, det

har været umuligt for jer. Det har man så behandlet på den måde, at man simpelt hen har tænkt: dette problem er så vanskeligt, at det nemmeste og bedste, vi kan gøre, er ligesom at trække os ud af det, stille tre ultimative krav op og sige: hvis ikke man kan opfylde dem fra regeringens side, er der ikke noget at forhandle om. Derved har man kunnet dække over den store uenighed omkring boligproblemerne løsning, som der altså er hos VKR. Der er nemlig intet i den debat, der har været ført, der virkelig har afklaret, hvad VKR vil sætte i stedet. Derfor er situationen den, at hvis man skal leve op til de begrænsninger i de offentlige udgifter, som alle synes at være enige om i ord, så må man også i praksis og vedrørende realiteterne gøre det, som regeringen har gjort og nu synes at få en tilslutning til.

Til hr. Moses Olsen vil jeg gerne gøre nogle ganske få bemærkninger. For det første vil jeg sige, at det var nogle meget seriøse overvejelser, hr. Moses Olsen kom med. Det var virkelig et forsøg på at analysere den situation, som et grønlandsk folketingsmedlem kan komme til at stå i, men jeg synes også, det er værd at understrege, at han for det første gav udtryk for sin principielle tilslutning til tendensen og ideen i den boligpolitiske løsning, der nu er fundet frem til, og for det andet for, at han også principielt ønsker, at denne regering fortsat skal have muligheder for at føre sin politik igennem.

Jeg synes også, det er værd at sige til hr. Moses Olsen og til andre, som kommer fra andre steder end det, man en gang imellem kalder det egentlige Danmark eller Syddanmark, at de naturligvis er lige så berettigede til at være her, det er jo derfor, at grundloven og valgloven indeholder denne rettlighed, og der kan ikke være nogen tvivl om, at de folketingsmedlemmer, som repræsenterer de dele af Danmark, der hedder Grønland og Færøerne, naturligvis ikke er at betragte som fremmedarbejdere. De er danske i folketinget på samme måde, som det også er danske, der er i regeringen. Dette tror jeg man ligesom skal slå fast, selv om det er en selvfølge. Man kunne jo godt få indtryk af, at det ikke blandt alle tingets medlemmer blev opfattet sådan, og derfor mener jeg, at det skal understreges ved denne lejlighed.